

[Alfred Jensen.]

klogere blev man jo ikke. Det er meget godt, at vi får at vide, at slagteriarbejderne får 21 øre, sammenlignet med de 14 øre, som arbejderne i almindelighed har fået. Det kan måske nok lyde besnærende for en og anden, at slagteriarbejderne får over 50 pct. mere end arbejderne i almindelighed, men det afgørende er i og for sig ikke, hvor stort tillægget er, men spørgsmålet om, hvad slagteriarbejderne egentlig får i løn. Jeg synes, det er ganske urimeligt, når man møder frem med et forslag som dette, ikke at oplyse om, hvilket krav der er stillet fra slagteriarbejderforbundets side. Det er dog det mindste, man kunne forlange i denne forbindelse, men end ikke det har man gjort.

Ejheller det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, der var socialdemokratiets ordfører, fandt sig foranlediget til at fortælle, hvad slagteriarbejderforbundets ledelse har fremsat krav om under forhandlingerne.

På grund af denne mangelfulde oplysning og ud fra erfaringerne om, at man ikke får særlig meget oplyst under første behandling, gjorde min gruppe indsigelse mod, at dette forslag kom til en så hovedkulds behandling. Vi fik i aftes at vide gennem radioen, at man kunne regne med konflikt for slagteriarbejderne fra i morgen aften ved arbejdstidens udløb. Vi fik også en vis orientering om, at regeringen havde planer om at stille forslag, men nogen tid for medlemmerne til at sætte sig ind i alle de problemer, der står i forbindelse med forligsmandens forslag, med afstemningen og med de forhold, hvorunder slagteriarbejderne kommer til at leve i de kommende 2 år, hvis dette forslag ophøjes til lov, har vi ikke fået. Jeg synes, det er et berettiget krav at stille, når man går over til et-kammersystemet, og når man forlanger, at folketinget skal tage stilling til så vigtige problemer, der angår, jeg vil tro, en 8 000 til 10 000 familier i dette land, at man da får mulighed for at sætte sig ind i de forslag, der sættes til behandling, og viden om baggrunden for disse.

Jeg ved ikke, om der kan gives oplysninger i det udvalg, jeg forstår vil blive nedsat, men det bortforklarer ikke, at der ikke her ved første behandling foreligger sådanne oplysninger, og jeg skulle kende forretningsgangen dårligt, om de kommer

til at foreligge ved anden behandling af dette lovforslag. Det er ganske urimeligt, når man forlanger, at folketinget skal gribe ind i sådanne forhold, ikke at give de oplysninger, der kan gives. Det er urimeligt overfor folketinget, og det er lige så urimeligt overfor slagteriarbejderne, som den ene gang efter den anden har været i den situation, at forslag, de har været utilfredse med, ophøjes til lov.

Mit parti kan ikke gå ind for det foreliggende lovforslag. Vi har ved tidligere lejligheder vendt os imod forslag af denne karakter. I 1946 var vi ikke alene om at vende os imod et sådant forslag. Da var den socialdemokratiske gruppe også modstander af denne fremgangsmåde, idet man mente, at det, der forelå, var af en sådan beskaffenhed, at det måtte tages op til nøjere overvejelse, og at man måtte søge at nå frem til en mere tilfredsstillende ordning for slagteriarbejdernes forhold. Jeg forstår, at der har været røster fremme om, at noget lignende blev forsøgt i år.

Den omstændighed, at slagteriarbejderforbundets hovedledelse har afvist at udsætte strejken, er for mig ikke tungtvejende nok til, at der skal foretages statsindgreb her i dag, to dage før den 1. maj, hvor arbejderne går ud og demonstrerer for bedre levevilkår og for medbestemmelsesret over produktionslivet. Når slagteriarbejderforbundets hovedledelse har den opfattelse, at kampen må føres, hvis ikke man kan opnå et bedre forslag, bør man tage hensyn til disse ønsker.

Jeg har med interesse bemærket, at flere ordførere har sagt, at da begge parter ledere har anbefalet forslaget, kan man gå ind for det, selvom det er med stor betænkelighed.

Hvis jeg forstod det ærede medlem hr. Carl P. Jensen ret, har slagteriarbejdernes hovedledelse også vendt sig mod, at staten skulle gribe ind — er det ikke det, der ligger i, at de ikke ønskede at udsætte denne kamp? Er det ikke erfaringerne fra tidligere år, der gør, at de nu kommer og siger: lad være med at blande jer i disse forhold! Det kan man godt forstå; de har ved flere lejligheder med stort flertal stemt forslag ned, som alligevel er blevet dem påtvunget. I 1948 vedtog de en resolution imod disse ustandselige indgreb til skade